

Fyzikální vlastnosti buněk

Je známo, že lidské tělo se skládá z velkého počtu buněk různých typů, odlišujících se navzájem podle jejich funkce v jednotlivých orgánech. Buňka je základní stavební a funkční jednotka těl živých organismů, tzn., že buňka je schopna uskutečňovat základní i složité funkce organismu. Základní skladba většiny buněk v lidském těle je podobná. Jednoduchý model buňky zahrnuje povrchovou membránu (sarkolemu), jádro a vodní roztoky ve vnějším (extracelulárním) a vnitřním (intracelulárním) prostředí buňky. Jádro obsahuje informaci o činnosti buňky, zakódovanou v DNA (deoxyribonukleové kyselině). Zdroj energie - ATP (adenosintrifosfát) je potřebný v buněčných mitochondriích s mitochondriickou DNA.

Posoudit správnou činnost zdravé buňky je možné podle několika fyzikálních parametrů, které je možné zjistit pomocí mentálních nebo alternativních metod. Za podstatné fyzikální vlastnosti buněk lze považovat:

- Rotaci molekul v buňce
- Elektrický náboj buňky
- Fázovou rychlost vln šířících se od buňky
- Harmonizaci spinů atomů
- Kyselost buňky vyjádřenou ve stupnici pH
- Resonanční frekvence buňky [Hz]

Všechny parametry buněk na sobě závisí a jsou vyjádřením činnosti buňky. Některé vlastnosti mají z hlediska funkce živého organismu větší váhu, než vlastnosti jiné. Pro posouzení zdravotního stavu organismu je však vhodné posuzovat funkci buněk komplexně. V následujících odstavcích jsou popsány jednotlivé fyzikální vlastnosti buněk.

Rotace molekul v buňce má být levotočivá (volně držené kyvadlo nad živými buňkami se otáčí proti směru chodu hodinových ručiček). Tento parametr se týká i větších celků, jako jsou tkáně a orgány. Rotace molekul v buňce se posouvá k pravotočivosti v případě, že se do buňky dostanou toxiny nebo infekce, které jsou ve většině případů pravotočivé. Při použití 100dílkové stupnice, je možné definovat levotočivost na 0 a pravotočivost na 100. Všechny dílky mezi 0 a 100tým dílkem vyznačují, že v buňce nebo ve tkáni jsou dílčí části obou točivostí v určitém poměru.

Elektrický náboj buňky má být záporný vůči okolí. Je to dáno rovnováhou chemických látek v buňce, která se v klidu udržuje konstantní. Tento parametr se týká i větších celků. Přítomnost toxinů a infekcí v buňce mění vlivem svých vlastních nábojů náboj buňky. Při použití 100dílkové stupnice, je možné definovat kladný náboj na 0 a záporný náboj na 100. Všechny dílky mezi 0 a 100tým dílkem vyznačují, že v buňce nebo ve tkáni jsou dílčí části obou nábojů v určitém poměru.

Fázová rychlost vln šířících se od zdravé buňky je $2 \pm 0,1 \cdot 10^6$ m/s. Tolerance fázové rychlosti u různých lidí je velmi malá. Fázová rychlost vln špatně fungující buňky je nižší. Je to opět dáno přítomností toxinů a infekcí v buňce. Při použití 100dílkové stupnice, je výhodné definovat velikost fázové rychlosti v procentech od správné hodnoty, přičemž 100% odpovídá 100 dílkům.

Harmonizace spinů atomů se týká orientace spinů atomů v živých buňkách [1]. Zdravé buňky by měly mít stejnou prostorovou orientaci. Z mnoha důvodů, jako například vnitřní stres v organismu, vnější elektromagnetické pole, uspořádání a materiálové složení našeho okolí a také vlivem mnoha jiných faktorů dochází ke změně prostorové orientace některých spinů atomů. Tím dojde k disharmonizaci skupiny elektromagnetických vln buňky, ke snížení vitální energie buněk a k jejich zhoršené funkci. V důsledku těchto faktorů pak dochází ke

zhoršení funkce orgánů těla. Uspořádání orientace buněk se dosáhne např. „Spektrálně spinovou terapií“ popsanou v [1].

Kyselost buňky vyjádřená ve stupnici pH ukazuje na zánětlivý proces v buňce i ve tkáních. Hodnota zdravé buňky má hodnotu pH od 6,7 do 7,7. Pomocí kyselosti buňky je možné zjistit zánět ve tkáních.

Rezonanční frekvence buňky [Hz] je střední kmitočet vlnění buňky [2]. Buňka se skládá z velkého množství dílčích částí (jádro, mitochondrie, cytoplazma, buněčná membrána). Každá z těchto částí má svoji rezonanční frekvenci a také amplitudu (energii). Rezonanční frekvence buňky je potom součet vlnění jednotlivých dílčích částí. Je to frekvence souboru vlnění, která souvisí s dílčími frekvencemi a také s amplitudami jednotlivých vlnění. Bližší podrobnosti lze nalézt v článku „Diagnostika nemocí nervového systému“ v záložce Mentální diagnostika [3]. Je samozřejmé, že přítomnost toxinů a infekcí v buňkách má za následek změnu jejich rezonančních frekvencí. Tato změny ovšem nejsou tak velké, jako tomu je v případě nervových nemocí.

Původem vybraných nemocí nervového systému jsou toxické látky, paraziti, patologické bílkoviny a jiné látky, které se nacházejí v různých částech buňky a mimo ni. Rezonanční frekvence buněk jsou zajímavým a jednoduchým kritériem pro zjištění nemocí nervového systému. Rezonanční frekvence buněk mohou, podle konstituce každého člověka, být v určitém frekvenčním rozsahu. U některých chorob se rozsahy rezonančních frekvencí překrývají. Přehledně jsou rozsahy uvedeny v Tab.1. Je důležité zjistit, ve které části buňky se tyto částice nachází a působit na ně a odstranit je. Působení a odstranění spočívá např. v mentální rezonanční léčbě. Jejím principem je mentální vytvoření vlnění se spektrem, odpovídajícím cizím látkám v nervových buňkách a působení na buňky v těle. Správné spektrum cizích látek se odečte z části buňky, kde se nachází. Tato terapie se několikrát (až 5x) opakuje s denním odstupem. Výsledky jsou velmi dobré.

Tab.1 Rozsah rezonančních frekvencí buněk při nervových chorobách.

diagnóza	Rezonanční frekvence buněk (10 ⁸ Hz)		
	Střední hodnota	minimum	maximum
Zdravá buňka	31,46	30,40	33,15
Alzheimerova choroba	27,26	24,85	29,77
Dětská mozková obrna	26,73	25,05	28,91
Schizofrenie	25,23	24,05	26,97
Huntingtonova choroba	23,79	21,14	26,74
Parkinsonova choroba	23,06	19,93	24,57
Epilepsie	18,78	17,28	20,03
Roztroušená skleróza	14,23	11,42	15,02
Rakovina	9,36	7,05	10,66
Rakovina krve	15,70	14,19	16,60

Buněčná paměť

Z některých reakcí buněk a živých organizmů na různé stimulace se jeví skutečnost, že buňky mají paměť. Co tvoří buněčnou paměť? Domnívám se, že buněčnou paměť tvoří uspořádání spinů elektronů, jader, molekul a celých buněčných systémů. Negativní myšlenku je možné charakterizovat obrácenou (pravotočivou) rotací, menší fázovou rychlostí vln a úplnou disharmonií. Navenek se nemění náboj. Je nutné si uvědomit, že myšlenky je možné charakterizovat stejnými fyzikálními vlastnostmi, jako mají buňky, a že myšlenky mají fyzikální základ v atomech a molekulách různých látek. Jsou tedy vázány na buňky a bez buněk nemohou existovat. Uspořádáním spinů v buňce,

odpovídající negativní myšlenky, je možné tuto myšlenku odstranit a dosáhnout zklidnění nervového systému.

[1] Bartušek, K., Spektrálně spinová terapie.pdf, <https://www.isibrno.cz/~bar/>

[2] Bartušek, K., Fyzické tělo, myšlení a duchovno, <https://www.isibrno.cz/~bar/>

[3] Bartušek, K., Diagnostika nemocí nervového systému, <https://www.isibrno.cz/~bar/>

Karel Bartušek
Brno, leden 2017